ప్రణయ కలహం

కోపరానికి వచ్చింది మొదలు ఇంత వరకూ ఒక్క సారియినా మా ఆవిడ ప్రణయ కోపం అభినయించ లేదు. ఆమాట నేను కావ్యాలలో చదవటం తరుచూ వినటం మూలాన మా ఆవిడచేత ప్రణయకోపం పట్టించాలని బహు సరదాగా ఉంటూ ఉండేది. అడపా దడపా నేను "ఏం కాంతం, నీవు ఒక్కసారైనా ప్రణయకోపం పట్టావు కావు" అని అంటూంటే ఆవిడ "ఎప్పుడో ఒకప్పుడు పడతా లెండి ఇప్పుడేం తొందరొచ్చింది" అని అంటూ ఉండటం మూలాన రోజులు గడిచి పోయినై. అంతేగాని పట్టుమని కూర్చొని శాస్త్రయుక్తంగా ఒక్క రోజైనా ప్రణయ కలహం జరిగించ లేదు.

అనుకోటమేకాని శాస్త్రోక్తమైన ప్రణయ కలహం ఎట్లా జరపాలో నాకూ తెలియదు. నిజంమాటకు! ఆడదాన్ని చేసి ఆవిడను ఒక్కదాన్ని పట్టమంటే ఏం పడుతుంది పాపం! అందుకని వాత్స్యాయన కామసూత్రాలు సంపాదించి ప్రణయ కలహ విధానాన్ని గూర్చి ఆ సాంత్రము చదివాను. కాస్త కూస్త విషయంగాదది. సత్యనారాయణ వ్రతానికి చేయాలిసి నంత పని ఉంది.

నాయకుడు పూర్వాహ్ణమందు భోజనమయిన తరువాత చిలుకలను, గోరువంకలను మాట్లాడించాలట! మా పేటలకు చుట్టూ పర్ర భూము లవటంవల్ల, చుట్టు పక్కల

ఎటు చూచినా మైలు మైలున్నర, దూరంలో, చిలుకలు గోరువంకలు కనిపించవు.

శాస్త్రకారుడు విధించిన నియమాన్ని వదిలేయటం నాకేమాత్రం మనస్కరించలేదు. ఎంత కష్టమైనా సరే, శాస్త్ర యుక్తంగా ప్రణయ కలహం నిర్వహించాలను కొన్నాను. ఏదో పెద్ద వాళ్ళమై పోతున్నాము. ఇకమళ్ళీ పట్టచ్చామా! అందుకని షికంగికి భోజనమైన తరువాత మా ఆవిడ ఈ ఎండలో ఎక్కడికి పోతారు, వద్దు, అంటుంటే కూడా వినకుండా, నెత్తిన గుడ్డ వేసుకొని, నాలుగుమైళ్ల దూరంలో నున్న కరిమీద కెళ్ళి తోటల్లో తిరిగి, ఎట్లాగయితే నేమి చిలుకలను గోరువంకలను మాట్లాడించి సాయంత్రానికి ఇంటికి చేరుకున్నాను.

అటు తరువాత జరుగవలసిన కార్యక్రమాన్ని గురించి విచారించాను. తదంతే......సంమార్జన, పుష్ప ప్రకరము, శయన రచనము.........ఇవి జరగాలిసినవి.

ఇవన్నీ ఒక్కొక్కటే క్రమంగా చేసుకొచ్చాను. అందులో శయన గృహము సంచారిత సురభి ధూపములు కల్గుదానిగా ఒనర్చవలయునన్న నియమాన్ని అనుసరించి, అగర్ ఊదొత్తులు కొని ఉంచాను.

రాత్రి భోజనానికి కూర్చున్నప్పుడే ఈ ప్రణయ కలహ విధానాన్ని గూర్చి అంతా ఆవిడకు తెలియజెప్పి, అద్దాన్ని జయప్రదంగా సాగించమని చెపుదామని అనుకొన్నాను కాని,

"ప్రత్త"కు అనగా వివాహము చేయబడిన స్త్రీకి కామశాస్త్ర గ్రహణాధికారము లేదు. అంచేత మాట్లాడక ఊరుకొన్నాను.

ఒకటి రెండుసార్లు కాంతం "ఏమిటండీ భోజనం చేసే టప్పుడు కూడా ఒకటే ఆలోచన" అని అన్నది కాని నేను మాట్లాడలేదు.

ఇక శయన రచన చెయ్యాలి. పుస్తకం తెరిచి బల్ల మీద పెట్టుకొని ఒక్కొక్క విషయమే చదవటం, ఆ ప్రకారం చెయ్యటం!

శయన మందిరము "ఖట్వాశ్రయ ప్రతిపాదికాస్తరణ తూలికాదులతో ఒప్పియున్నదై యుండా" లన్నాడు. ఆ వాక్యంలో ఒక్క ముక్క నాకర్థం కాలేదు. దగ్గరలో ఎవ్వరూ సంస్కృతం చదువుకొన్న వాళ్లు లేరు. సరే ఏం జేసేది? ఆ విషయం వదిలేశాను.

హంసతూలికా తల్పముపైన శయనరచన చేయాలె. మా హంసతూలికా తల్పము—అంటే మా మామూలు పట్టె మంచంపైనే తెల్లటి దుప్పటి ఒకటి పరిచాను.

ఇక శిరోభాగే కూర్చస్థానమ్—అని ఉంది. మొదట సరిగ్గా అర్థం గాలేదు. "కూర్చ" అన్న మాట ఎక్కడో విన్నట్లు జ్ఞాపకం. ప్రణయ కలహంలో కూర్చ ఎందుకబ్బా అనుకొని క్రింద వ్రాసిన టీకాలో చూశాను కదా. ప్రాణం లేచొచ్చింది. కూర్చస్థానమ్ అంటే కుర్చీట! బతికించాడు బంగారు తండ్రి శాస్త్రకారుడు. సరిగ్గా మా హంసతూలికా

తల్పానికి శిరోభాగంలోనే ఉంది పేముకుర్చీ. ఇప్పటికి శయన రచన పూర్తి అయింది.

తరువాత శయనమందిరాన్ని అలంకరించమన్నాడు. ఒక వేదిక ఉండాలట! పాపం ఆకాలంలో బల్లలు లేవు కామాలు, వేదిక అన్నాడు. మాకేం కర్మం మా గదిలో మంచి టేబిల్ ఉంది.

నిచోళావగుంఠితమైన వీణ, చిత్రఫలకం, పుస్తకం, పూలమాలలూ, ఉండాలట! అయితే వీణకు బదులు మా అమ్మాయి ఫిడేలుంది. చిత్రఫలకం లేకపోయినా, చిత్రపటాలున్నాయి. "పుస్తకం" అన్నాడు. ఒక పుస్తకమేమి కర్మం! ఒక వంద పుస్తకాలు, కాంపోజిషన్ పుస్తకాలతో కలుపుకొని ఉన్నాయి మా గదిలో!

ఇంక ఒక అరగంటలో కాంతం ఇల్లు సర్దుకొని వస్తుంది. నేను కుర్చీలో కూర్చుని ప్రణయకలహ విధానాన్ని గురించి మరోమారు పఠించి ముఖ్య విషయాలను అనుక్రమణికగా కాగితం మీద వ్రాసుకొన్నాను.

ప్రణయ కలహంలో ప్రథమ ఘట్టం ప్రేయురాలికి కోపం తెప్పించటం......ఏదైనా, సవతిపేరు ఎత్తటము సవతి పేరు ఉచ్చరింపక పోయినా, సూచనగా సవతిని ఉద్దేశించి చేయునట్టి తత్ప్రశంసా పరమగు సంభాషణాదికమూ, లేక అట్టి సవతికి తాంబూలమును పంపుట మొదలగునవి, ప్రియురాలు సహింప రానివనియు, ఇవియే ప్రణయ కలహోత్పాదక కారణాలనియు, సారాంశము.

కోపం వచ్చిన తరువాత, నాయక "వాచే" మాటల చేతనూ, కార్యతః కార్యముల చేతను కలహ మొనర్ప వలయును. తల వెండ్రుకలను విదల్చుట, నాయకుని శిరోజములను పట్టుకొని కొట్టుట, శయనము నుండి లేచి భూమి మీదపడి దొర్లుట, ధరించిన పుష్పములనూ, మాలికలనూ, సొమ్ములనూ, విచ్చివేయుటా, ఇత్యాదులు చేయగా వలయును అని రెండో సూత్రం. ఇది అంతకష్టమైన పనిగాదు కోపం అంటూ చెప్పాలిగాని ఇంతకంటె వెయ్యిరెట్లు విలువైన పనులు జేస్తుంది మా కాంతం.

ఇక మూడో ఘట్టంలో అనునయమూ శయనారోహణమూ, అపరాధ స్మరణా తదుపరి పాదతాడనం, అనంతరం అశ్రుకరణము, ద్వారదేశగమనం, యుక్తితోను నీయమానమ్ ప్రసన్నత, ఆలింగనం, చివరకు సంయోగం ఇవి జరగాలిసిన విధులు. అన్నింటిలోనూ, ప్రధమ ఘట్టాలో ప్రణయ కలహానికి కారణం కల్పించటంలోనే ఉంది కష్టం అంతా. మహారాజులకు అష్టభార్యలో అష్టాదశ భార్యలో ఉంటారు. కాబట్టి సవతి ప్రశంసచేయటం సంభవమౌతుంది. ఏదో ఒక్కగాను ఒక్క ఆవిడతో దేవుళ్లాడుతూ ఉన్న ఈసామాన్య జీవికి అదెట్లా సాధ్యంఅవుతుంది. పోనీ, ఒక పరస్త్రీని గురించి ప్రశంసించి, కలహాన్ని అంకురింపజేయ వచ్చునుగాని, దాని తరువాత మా ఆవిడ జేసే హంగామాకు మాకు ఈ సూత్ర కారుడు బాధ్యుడవుతాడా?

ఇది ఒక పెద్ద సమస్య అయిపోయిందే ఎట్లాగా అని ఆలోచిస్తున్నా. ఇంతలో గాజుల చప్పుడు వినపడ్డది గుండె ఝల్లుమన్నది. వచ్చింది కాంతం, ఒకచేత్తో వెండిమర చెంబుతో మంచినీళ్లు రెండో చేత్తో పళ్లెంలో రవలడ్డూలూ పట్టుకొని ... ...

కొంతమంది, ప్రియురాలిని రమా రమ్యాకారయనీ, చతుర వచనయనీ, చారు చికురయనీ, విమాల్యాలంకారయనీ, ఏమేమో వర్ణిస్తారు. కాని మా ఆవిడ మామూలు మామిడిచిగురు చీరతోనే వచ్చేసింది. ఉజ్వల నయనాలు లేవు. మామూలు కళ్ళే. చిక్కని చెక్కిళ్ళే. అయినా విరక్తి జెందక ప్రణయకలహం జరపటానికి నిశ్చయించుకొన్నాను.

ఆవిడవచ్చే రావటంతోనే నేనుఎదురుగా వెళ్ళి, "ప్రియురాలా, స్వాగత పరితపిస్తున్నాను. నే నిట్లుండుసని నీ వెరింగియు, ఎందు కింత ఆలస్యము చేసినావు?" అని చెప్పాలె! సరే అట్లాగే చెప్పాను.

కాంతానికి ఇంకా తెలియదు ఆ రోజున జరగాలిసిన కార్యక్రమము. అంచేత నామాటలు విని, "అట్లామాట్లాడుతున్నారేం? వెకిలి చేష్టలు చేయకండి ఎవరైనా వింటే నవ్వుతారు!" అన్నది.

"ఇంతె ఆలస్యం చేశావా?" అన్నాను.

"ఆలస్యం ఏముంది? మామూలుగా ఇల్లు సర్దుకొని పిల్లలను నిద్రపుచ్చుకొని, వచ్చాను."

"చిలుకలను, గోరువంకలనూ మాట్లాడించావా? సాయింత్రం?" అన్నాను కామ సూత్రాలలో ప్రియురాలు సాయింత్రం చేయతగిన విధులను జ్ఞాపకం చేసుకొంటూ.

"చిలుక లేమిటి? గోరువంక లేమిటి? ఏమిటో ఆసందర్భం ప్రలాపాలు నాకర్థం కావటంలేదు" అన్నది.

"ఏం లేదు కాంతం. అల్లా తెల్లపోయి చూస్తా వెందుకు? నేనుమామూలు మనిషినే! ఊరికే నేనవ్వుతూ అల్లాగన్నాను."

"మన పిల్లలే మనకు చిలుకలూ, గోరువంకలూ, ఇప్పటిదాకా వాళ్లతో మాట్లాడుతునే ఉన్నాను."

"ఇటురా, కూర్చో."

వచ్చి నాదగ్గరే కూర్చుంది శయ్యపైన. ఇక ప్రణయ కలహానికి కారణం కల్పించాలి. ఉన్న కష్టమంతా అక్కడే. సవతి అనిగాని పరస్త్రీతో పరిచయముందనిగాని ప్రశంసించానో కొంప మునిగిందే. లేనిపోని తగాదా ఎందుకని ఆలోచించి ఇంకో విధంగా ప్రణయ కలహానికి కారణం కల్పించాను.

"కాంతం?..."

"ఊఁ......"

"మన సీతను చూడటానికీ..."

"సీత ఎవరు?........."

"సీత నెరగవు? మా మేనమామ కూతురు."

"ఆఁ... అయితే?"

"సీతను చూడటానికి రేపు వెళుతున్నాను."

"వెళ్లండి నా ఆజ్ఞ ఎందుకు?"

"ఆజ్ఞకోసం కాదు ఊరికే చెబుతున్నాను. సీత చాలా చక్కంది సుమా? దాన్ని నే నసలు పెండ్లాడుదా మనుకొన్నాను. దైవం అనుకూలించక పోవటంమూలాన పడింది కాదు."

"ఇప్పుడు మాటుకేం? నలుగురు పిల్లలతో కూడ వస్తుంది కనుక్కోండి."

"అదికాదు నే ననడం అది చక్కని దన్నమాట ఒప్పుకొంటావా?"

"ఆహా, కాకేం! చక్కని చుక్క ఒక్కజాతిలో పుట్టిన వాళ్ళేగా మీరంతా."

సీత చక్కదనాన్ని గూర్చి ప్రశంసా వాక్యాలు పలికి కాంతం సౌందర్యవతి కాదని కాస్త ఎత్తిపొడిస్తినా కోపం తప్పక వస్తుంది. తదనంతరం ప్రణయకలహం అవిచ్ఛిన్నంగా జరపొచ్చునని తోచింది.

"నలుగురిపిల్లలతల్లి అయినా, ఆమె శరీరచ్ఛాయ ఒక్క వన్నెకూడా తగ్గలేదు. చెక్కిళ్ళు చిక్కలేదు. కేశములూ...'

"చాలు చాలు ఇక అక్కడ ఆగండి."

"ఆమె చంపల నునుపూ......ఆ ముంగురుల..."

"ఏం మాటలవి? పరాయి ఆడదాన్ని గురించి ఇటువంటి మాటలు వింటుంటే నాకు అరికాలుమంట..."

"వచ్చిందా కోపం? ..."

"ఆఁ..."

"అయితే చప్పున లేచి క్రిందపడు నేలపైన మెల్లగా సుమీ? ఇక జరిపేద్దాం ప్రణయకలహం" అన్నాను నేను

తలపెట్టిన కార్యం అవిఘ్నంగా జరుగుతున్నదన్న సంతోషం తో పొంగిపోతూ.

"మీకేమైనా మతిపోయిందా? అట్లా తోస్తారేమిటి? నాకేం కర్మం క్రింద పడ్డదాకా?" అన్నది కాంతం కరుకు కన్నీ విదిలింపుల్లాగ మెరస్తున్న కళ్ళతో."

"అదికాదు సత్యభామ, వరూథిని, ప్రభావతి మొదలైన నాయికలు ప్రణయకోపం వచ్చినప్పుడల్లా క్రిందపడ్డారు. నీవు అల్లాగ పడకపోతే ప్రణయకలహం ఎట్లా జరుగుతుంది?"

"జరగకపోతే, ఇప్పుడేమి ఉపద్రవం? మతిపోయిన చేష్టలన్నినూ! తోస్తారేమిటి ? ...ఇవ్వాళ...మీకేదో... ఉండండి, నా పక్కమీదికి నేను వెళ్ళిపోతాను."

"పోమరి........."

"ఏమిటబ్బా ఇవ్వాళా!......ఆ దొరల సహవాసం చేస్తున్నారు? క్లబ్బులో పొద్దు పోయిందాకా ఉంటున్నారు. ఏం కర్మమో..." అనుకొంటూ సరోప్రపక్కమీది కెళ్లి పడుకుంది.

ఇంతవరకూ ప్రణయకలహం జయప్రదంగా జరిగింది. రెండోఘట్టంలో నాయిక వివృద్ధక్రోధయై మాలికలన్నూ, అలంకారాలనూ, విచ్చి వేయాలె. కోపం వచ్చింది గదా ఆపనులు చేయకపోతుందా అనుకొన్నాను గాని, ముడుచుకొని మెదలకుండా పడుకొంది. ఆమె జుట్టులోనున్న గులాబి పువ్వు మాత్రంనన్ను జూచికన్నెర్ర జేసింది. నేనే వెళ్ళి ఆపువ్వునుతీసి, ముక్కలు ముక్కలు జేసి, క్రింద వెదజల్లాను.

తదుపరి కాంతం ప్రక్కనే కూర్చుని, " కాంతం, చూడూ నాతప్పు క్షమించు, నీవే చక్కని దానివి. పిల్లల తల్లివైనా, నీ చెక్కిళ్ళపై నునుపు తగ్గలేదు. రజితకేశములు అట్టేలేవు. శరత్కాలయామినందలి పూర్ణ చంద్రునితో సమానమైన ముఖముగల సుందరీ, తరుణ వయస్సు గల విలాసినీ, లెమ్ము. శయనారోహణము చేయుము" అని మళ్ళా పుస్తకంలో మాటలు అన్నాను. కాంతం, నావంక వెర్రిచూపులు చూడటం సాగించింది. ఆమె భయంచేత కంపిస్తూ ఉన్నట్లు నాకు తోచింది.

"ఏం భయములేదు కాంతం. నా పక్కమీదికిరా" అన్నాను.

"ఏమిటో విచారం! నేనేం చేసాను. ఇందాక నెట్టివేయుట మేమిటి? ఇప్పుడు మళ్ళీ ఉబ్బితబ్బిబ్బు లాడటం ఏమిటి?"

"అబ్బ! నేనెప్పటికీ చేయను లే. రా. లేచిరా. నా తప్పును గమనించక క్షమించు."

"నేను క్షమించటం ఎందుకు? ఏమిటీ గోలా? సరే పదండి."

"ఉండు... ఉండు. లేవబోకు. లేవద్దు! ఉంటే ప్రణయ కలహం క్రమరీత్యా జరగాలె. నీ విప్పుడో పనిచెయ్యాలె."

"ఏమిటది?..."

"నేను చేసిన అపరాధాన్ని తలుచుకొని, నా వీపు నడుము, ఎక్కడైనా ఒక్కతన్ను తన్నాలె కొంచెం మెల్లగా. అంతటితో ప్రణయ కలహానికి మధురపాకం వస్తుంది. అటు

తరువాత నేను బ్రతిమిలాడటం, నీవు కొంతసేపు అనుకరణా చేయుటం తదుపరి శయనారోహణం ఇది జరగాలసిన విధి."

"ఇంతపనీ జరగాలసిందే ఇప్పుడు!"

"లేకపోతే ప్రణయ కలహం పూర్తిగాదు."

"ఇట్లా జరగాలని ఎక్కడుంది?"

"పుస్తకంలో ఇదిగో కామసూత్రాలు. అందుకనే ఈ అవసరంతా నేను పడటం! ఊం...ఒక్క చిన్న మెల్లగా తందురూ?"

"అదో, సంగతి మహారాజా? నేను వెర్రిబాగుల దాన్ని. ఇందాకటినుంచీ మీకు మతి చెడిందేమో నని హడలి పోతున్నాను. అడ్డమైన పుస్తకాలూ చదివి నన్నేడిపిస్తున్నారా. వెధవ వెకిలి పనులన్నీ నన్ను చేయమంటూ?"

"అయితే ఏమంటావు? ప్రణయ కలహం ఇందాక వచ్చింది. ఇక సగంలో ఉంది. పాడు జేస్తావా?" అన్నాను అప్రయత్నంగా జీరబోయిన గొంతుకతో.

"ప్రణయ కలహం జరపాలా? జరుపుతాను? జరుపుతాను! ఇల్లా రండి."

అని పిలిచి అల్లరి కుర్రాణ్ణి దండించే ఉపాధ్యాయుడు పోజులో నాచెవి తమ్మె పట్టుకొని నులేసి, ఇక ఎన్నడూ?..."

"అబ్బా!..."

"ఇక ఎన్నడూ, ఈలా...............నం?"

"ఊం...హూం...అబ్బ..."

"మరి యెన్నడూ చేయరు గద!"

ఉహుం ఉహుం ....వదులూ."